
Aurora

36 - 41 kapitola

Zuzana Zrneková

www.zuzanazrnekova.sk

© 2023

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Už dlho si Célie kladie tú otázku, či ľudia Aurory čítajú jej myšlienky, keď toľko krát dostáva odpoveď na svoju otázku skôr, ako ju vôbec vysloví.

A tak jedného dňa kladie na pohľad nevinnú otázku: **Čítate myšlienky?**

Nijo miluje históriu ich ostrova a pomaly jej ju začína odhaľovať. Aj tú temnú i to, ako je to s tým čítaním myšlienok.

Célie tak zisťuje, že ostrov má dlhú históriu a že pôvodne vznikol ako útočisko pre týrané ženy, ktoré sem ušli z blízkeho sopečného ostrova.

Najväčším prekvapením pre Célie však bolo niečo celkom iné. Luna, stratená princezná ako jej na ostrove hovoria, sa na ďalekej pevnine stretla so samotným Ježišom.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
36 – Prípravy na cestu	04
37 – Osada vzdušných	07
38 – Láska	11
39 – Obrad spojenia	16
40 – Joseph a Lona	19
41 – Thara	24

36 - Prípravy na cestu

Po snehu už dávno nebolo ani chýru ani slychu a v ľadopádoch znovu zurčala voda. Mala som rada tie momenty, keď som si vyšla na ten čarovný most. Vždy v tých chvíľach som si spomenula na môj prvý sen v Roraime. Vždy, keď som tu chvíľu postála, dýchol na mňa taký hlboký pokoj, akoby plynul zo samotnej večnosti.

V týchto chvíľach som si uvedomovala, že Ježiš je pre mňa stále dôležitý a zároveň som bola vd'ačná, že ma nik netlačil, aby som sa svojej viery zriekla.

Naopak, viac a viac sa prehlbovala, hoci praktiky boli celkom iné, na aké som bola zvyknutá. Viem, že naši duchovní, by to tak nevníмали, že hodne z toho, čo som sa tu naučila, by považovali za niečo pohanské až hriešne.

Podchvíľou som aj ja pochybovala. Vnímala som, že mnohé z mojich pochybností sú vedené predsudkami, a niekde v hĺbke som cítila, že je to všetko v poriadku.

Už o pár dní sme mali v malej skupinke vyraziť na cestu. A tie posledné dni v Roraime som už pocit'ovala ten zvláštny

nepokoj ako vždy pred cestou. Pravda, na cesty s ockom sme sa chystali úplne inak. Mali sme oveľa viac batožín ako tu na Aurore. Tou prvou osadou, kde na čas zakotvíme, bude práve tá vzdušných.

Ten posledný deň, keď sme sa ráno opäť stretli vo veľkej sále, aby sme vo vlnách života prebudili svoje telesné schránky, ma na chvíľu stislo pri srdci. No potom, ako som tak stála na tom koberčeku, ktorý za ten čas čo som tu, pripadol mne, všetok ten nepokoj zo mňa opadol.

Dvíhala som svoje dlane hore k nebu, späť k hlave a znovu, niekoľko krát v pomalom tempe. Moje telo sa krásne rozohrievalo, tak ako už toľko krát predtým.

Tieto jednoduché pohyby ma naplňali pokorou k životu samému. A tak ako toľko krát predtým, sme tento čas zakončili dýchaním kostí.

Nevdojak som si spomenula, keď mi o dýchaní kostí povedali prvý krát. Zdalo sa mi to vtedy také absurdné, až mi objasnili, že práve hlboko v kostiach sa vytvára tá životodárna tekutina menom krv. Teraz, táto krátka spomienka vyčarovala úsmev na mojej tvári.

A tak som len dýchala, nechávala znovu s každým nádychom vstúpiť tú požehnanú životodárnu silu do môjho tela. S každým slobodným výdychom, ktorý nasledoval, som púšťala všetko, čo už bol čas prepustiť. Moje telo vedelo.

Ten deň nás Nijo vzal znovu do jednej z jaskyní. Bolo ich hodne, a ja som sa domnievala, že už som hádam bola v každej. No táto, bola čarovná. Bolo tu množstvo nádherných fialkových krištáľov.

Obzerala som sa vôkol seba s doširoka otvorenými očami a ústami. Keby ma videla mamka, iste by ma napomenula. No tu a teraz to bolo celkom namieste. Bola to taká nádhera, až sa mi tajil dych.

Nala sa usmievala tiež, hoci som vyrozumela, že už tu bola.

Nijo nás chvíľu pozoroval, akoby sa oddával rozjímaniu. Potom pristúpil k jednému takému nádhernému krištáľu, dotkol sa ho, akýmsi nástrojom z neho kúsok odlúpol a potom ešte jeden. Na okamih mi jeden ten kúsok dal podržať do ruky a Nale ten druhý. Ešte chvíľu sme tu

pobudli, bolo mi priam blažene z celej tej nevidanej nádhery.

Večer sme potom ja a Nala dostali takýto krásne obrúsený fialový kamienok. Bol požehnaním na našu cestu. Vedela som, že tu na dlhý čas večeriam naposledy a bolo mi veľmi zvláštne. Netušila som, čo ma vlastne čaká.

Ten posledný deň v Roraime dozreli na mojom Theia stromčeku prvé nesmelé plody.

Boli tri a ja som ich už niekoľko dní pozorovala. Nala mi povedala, aby som im dala ešte pár dní. A nemohlo to vyjsť lepšie ako práve na tento deň. Plody boli jemnučké a keď sme ich vložili do kúpeľa rozvinula sa nádherná vôňa.

Pýtala som sa jej, či by som jeden nemala použiť do prípravkov starostlivosti o seba, ale povedala, že takto to teraz bude najlepšie. A tak som si užila kúpeľ, prvý s plodmi z môjho Theia stromčeku.

Na túto cestu som si mala zabaliť aj moju Theiu. Keď už sme boli spolu s Nalou v našej izbe, ukázala mi ako na to a aj ona ten svoj pripravila na cestu. Potom sme si ľahli a prv

ako sme zaspali slastným spánkom, chvíľu sme sa ešte rozprávali.

Ráno nášho odchodu začalo tak, ako mnohé iné rána, no na rozdiel od tých predchádzajúcich, sme po spoločnom jedení, dostali požehnanie na cestu. Bola som nervózna, nechcelo sa mi opustiť toto krásne miesto. No cítila som, že je to len na nejaký čas, že sa sem ešte vrátim.

Na cestu sme sa teda vydali, ja, Nala, Natu, Nalu, Nijo a napokon aj Nole.

Nole bol pohľadný mladý muž, ktorého hlboký hlas na mňa pôsobil tak dôverne. Nijo mi prezradil, že v čase keď som tu bola prvý krát, a liečila sa v cheve, bol to práve Nole, ktorý mi často spieval liečivý spev Thia. Bola som rada, že ho lepšie spoznám. Vždy keď sme sa stretli, či som ho len uvidela, moje srdce sa potešilo.

Zišli sme dolu, dolu, kráčali sme jaskynným systémom, oveľa dlhšie ako som doteraz bola. Napokon sme vyšli takmer až v rokline. Nijo poznamenal, že je to ten starý jaskynný prechod, ktorý v období Počiatku ženy používali. Priam sa mi zatajil dych, pri tej predstave.

Vyšli sme na denné svetlo a pred nami sa rozprestrel úzky kaňonový pás postupne sa rozširujúci. Zdvihla som svoj pohľad dohora a uvedomila si, že vo výške nad nami je ten čarovný most, na ktorom som toľko krát stála. Bolo to úchvatné.

Vykročili sme, no bolo tu hodne skál a my sme postupovali len pozvoľna, až sme sa dostali k vodopádom. Pomaly naberali na sile a už o pár dní prechod touto cestou nebude možný.

Zdalo sa mi, že sme kráčali dlho, no možno len preto, že sme museli postupovať pomalšie. Nijo nadhodil, že predsa len sme si mali vziať thuli. Vôbec netuším o čom hovorí, no je zjavné, že všetci vedia o čom je reč a tak postupujeme pomaly ďalej.

Napokon sme prešli popri vodopádoch. Ešte hodnú chvíľu sme kráčali keď som si všimla, že na nás niekto máva. Všetci sa potešili.

Dvaja vzdušní nás čakali aj s tým vynálezom thuli, ako už o chvíľu zistím.

Thuli je jednoduchý prepravný prostriedok. Fascinujúci vynález, nedotýka sa zeme, vydáva tichý bzučivý zvuk a aj rýchlosť je tak akurát.

Pripomínala mi kolobežku, no nebolo sa treba odrážať druhou nohou, nemala žiadne kolieska a rozdiel bol tiež v tom, že sa stálo na kruhovom podstavci. Trvalo mi, kým som pochopila, že fungovala na energiu zo slnka, ktorá bola vo vnútri thuli uložená. Thuli bolo určené skôr na kratšie až stredne dlhé vzdialenosti.

Čo bolo fascinujúce, tak thuli sa dali za sebou pripnúť do jedného radu. Najviac ich takto mohlo byť pospájaných päť. Takto sa šetrila aj energia, no potom bolo možné ísť o niečo pomalšie. My sme zvolili iný spôsob, pospájali sme vždy len dve. Vzľadom na terén to tak bolo lepšie.

Ako som s tlčúcim srdcom nastupovala, všimla som si zrazu v rašiacej tráve akýsi zvláštny, malý kvet. Fascinované som sa naň zadívala a upútala tak pozornosť všetkých ostatných.

Nijo sa zasmial a len poznamenal: “Áno Célie, to je on, kvet Rhonia.”

Bol vskutku nádherný, jeho nevšedná farba ma naplnila novým odhodlaním na túto cestu.

37 - Osada vzdušných

Cesta ubiehala hladko, pozorovala som tú plynúcu krajinu a užívala si, ako mi jemný vánok vanie do tváre. Cítila som priam detskú radosť. Krajina bola nádherná, pomaly sa prebúdzala do obdobia rozkvetu, vzduch bol voňavý, svieži.

Užívala som si túto jazdu, naplňala ma nielen čírou radosťou, no tiež pocitom slobody. Bol priam nekonečný a mne bolo ľúto keď sme po dva a pól hodine prišli do nášho cieľa.

Thuli je úžasný vynález, ktorý poskytoval pohodlný presun. Vôbec neviem čo to bolo za materiál, no väčšina týchto vynálezov mala biely lesklý, alebo matný, jemne zrnitý povrch. Riadidlá boli príjemné na dotyk, nešmýkali sa, rovnako ako priestor na ktorom sa stálo. Ten pripomínal tmavo sivú gumu s jemne reliéfnym povrchom,

ale myslím, že to nebola guma. Tak či onak, stálo sa tu naozaj dobre.

Keď jazda skončila, stačilo stlačiť jeden z gombíčkov, thuli klesla viac k zemi, vysunula dva jednoduché stojanky a bolo možné zostúpiť. Tyč, na ktorej boli riadidlá, sa jemne naklonila, pre lepšiu vyváženosť ako mi napokon prezradili.

Tak ako ma fascinovali ich vynálezy, fascinovali ma aj samotní vzdušní.

Mali jasný pohľad a čo ma najviac prekvapilo, tak mali biele vlasy. Dlhé, naozaj veľmi dlhé. Zvyčajne predné vlasy si zopli do jemného pramienka, previazaného belasou stuhou. Asi sa im páčilo, keď sa im vietor s nimi pohrával, no ja som si hneď pomyslela, na rozčesávanie zamotaných vlasov.

Pôsobili tak ľahko, alebo ako to povedať. Aj oblečenie sa mi zdalo hodne vzdušné. Žiadne veľké uväzovanie. Voľná halenka a tiež som pozorovala, že tu veľa žien namiesto šiat či sukní nosilo voľné, široké pantalóny.

V Roraime sme také mávali na ranné rozhýbanie sa. Pravda, často som v nich zostala aj celý deň, boli jednoducho pohodlné. Presne v takých sme teraz aj cestovali. Povedali mi, že na túto cestu budú najlepšie. A veru neviem aké by to bolo, keby sukňa či šaty za mnou viali.

Osada vzdušných bola veľmi krásna. Vchod a samotnú cestu lemovali nižšie, listnaté stromy s okrúhlou korunou, ktoré sa striedali s vysokými ihličnatými. Tie boli skôr úzke a k vrcholu sa zbíhali do špicu. Bol to taký kontrast, menší strom s guľatou korunou sa striedal s vysokým stále zeleným ihličnanom. Úchvatná alej.

Všimla som si aj prvé budovy. No tie sa postupne od cesty a aleje vzd'alovali. V diaľke a aj tu pri ceste bolo po jednom pavilóne. Potom ďalšia vetva budov sa z tej diaľky pozvoľna približovala späť k ceste.

Tie budovy boli ako široké otvorené písmeno V. Vrchol tohto pomyselného písmena bol v diaľke aj s jedným tým malým pavilónom. Ten druhý pri ceste sa zdal väčší, no možno to bolo len zdanie. Na oboch stranách cesty to bolo rovnaké.

Celá táto vstupná cesta bola celkom dlhá a dost' široká. Vystlaná bola malými, prevažne bielymi, kamienkami.

Pred nami sa objavil veľkolepý kruhový pavilón. Vchod bol prekrytý, s majestátnym stĺporadím, potom už nasledovala uzavretá časť. Zo zadnej strany opäť veľkolepé stĺpy. I tu bola tá široká cesta navôkol pavilónu vystlaná kamienkami. Táto úroveň bola ukončená malými rastlinkami.

O úroveň nižšie už bol aj rad stromov a v pólkruhu, kopírujúcom túto kruhovú časť s pavilónom, prvé domy. Vyzerali celkom jednoducho a predsa úchvatne. Domy sa pozvoľna rozbiehali ako vejár do d'iaľky. Hovorili osada, no mne to svojou veľkosťou viac už pripomínalo mesto.

Architektúra bola v celej osade jednotná. My sme pokračovali ďalej, do zadnej časti osady. Vyzeralo to, že už končí, keď som si všimla ďalší, menší pavilón. Ten bol celkom otvorený a mal nádhernú čiapočku, ktorá svojim tvarom pripomínala veľký zvon.

Čo bolo ale zaujímavé, tak tento pavilón už stál na štvorcovom podklade, hoci samotný pavilón bol opäť

kruhového pôdorysu. Cesta za týmto pavilónom končila kamenným schodiskom a o úroveň nižšie bola vodná nádrž. Tú z oboch strán lemovali prístrešky, ktoré zvlášť v horúcom lete poskytovali príjemný tieň.

Po oboch stranách cesty boli dve mini osady. Od tej hlavnej boli oddelené malým lesíkom. V každej z týchto mini osád bolo niekoľko budov. Dve, celkom veľké boli hneď po oboch stranách cesty. Kým jedna slúžila na bežnú regeneráciu či vitalizáciu a tiež pre naliehavé prípady, tá druhá bol dom žien.

No a potom tu bolo osem o niečo málo menších budov. Po štyroch z každej strany, v strede opäť malý kruhový pavilón a tiež končil schodiskom na konci ktorého bola znovu vodná nádrž. I tu, boli po oboch jej stranách prístrešky, pre teplé horúce dni, no tiež tu bolo príjemne počas daždivých chvíľ.

Tieto budovy ako po ľavej tak po pravej strane tejto veľkolepej cesty slúžili jednak pre ubytovanie hostí, tak aj pre vyvolených a ich prácu.

Všetky kmeňové osady mali v podstate rovnaké rozloženie. Kým na začiatku osady boli budovy a priestory, kde sa mohli venovať svojej práci a deti učeniu, tak na konci boli tieto, dalo by sa povedať mini osady určené pre regeneráciu a pre hostí. V každej bol vytvorený priestor pre vyvolených zeme a vyvolených svetla.

Bola som prekvapená, aký dôraz sa kládol na regeneráciu. No a práve tu sme sa ubytovali aj my. Tu po niekoľko posledných rokov aj Natu vykonával svoju prácu. Privítal nás tu aj vodca, ktorý tento rok vládol vzdušným. Mňa privítal slovami, “áá, ty budeš to dievča z pevniny,” a ja som sa už musela usmiať.

Dievča z pevniny, tak mi na Aurore hovorili.

Prv, ako sa tu ale poriadne porozhliadnem, vzali nás do jedného domčeku, určeného pre hostí. Ten sa na nejaký čas stane našim domovom. Bol príjemný a pohodlný.

S Nalou sme si vybrali izbu v podkroví. Tieto domčeky, mali v skutočnosti štyri podlažia, no vôbec som si to neuvedomila, keď som doň vstupovala.

To spodné podlažie bolo pod úrovňou terénu z ktorého sme vstupovali. No keďže tu bol svah, tak z tých spodných izieb sa dalo plnohodnotne vyjsť von do prírody.

Úroveň, kde sme vstupovali bola niečo ako spoločenský priestor s kuchyňou, jedálňou a skromným sociálnym zariadením. Podkrovie bolo útulné a nám dvom s Nalou plne stačilo. Výhľady boli nádherné.

Ako prvé sme opatrne vybalili každá svoju Theiu a našli to správne miesto. Bolo naozaj príjemne a tak sme sa vyšli von prejsť. Prišli sme krátko po poludní a tak nám nachystali niečo malé na zjedenie a osvieženie. Natu nás tu všetkých previedol, okrem Nija, ktorý sa vydal svojou vlastnou cestou.

Deň bol príjemný a večer sme sa vydali do veľkého, centrálného pavilónu. Všimla som si, že celý deň akoby sa niečo chystalo a nemýlila som sa. Končila sa zima a oni vítali jar, obdobie rozkvetu. A tak opäť raz chystali všetko pre obrad Muno. Prv, ako ho o niekoľko dní oslávia, privítali nás malou hostinou.

Vzdušní sú skvelí hudobníci a ja som bola dojatá tou nádhernou hudbou. Na večer sa aj ženy nachystali do krásnych šiat.

Tanec vzdušných mi tak trochu pripomínal tanec vyvolených. Bol jemný, vzdušný. Ženy mali halenky s dlhými rukávami cípovito pretiahnutými, hoci nie až tak, ako som to videla u vyvolených. V páse previazané jednou širokou stuhou a potom ešte jednou užšou.

Aj my s Nalou sme sa krásne nachystali.

V jednom z týchto domov vyvolení zeme pripravujú rôzne prípravky na špecifické ťažkosti, no nielen to. Vytvorili aj krásne voňavé líčidlo, na pery a naše líčka. Obom nám po jednom darovali a tak prvý krát som svoje pery jemne prifarbila sýtou malinovou farbou. Bola som z toho nesvoja, no Nala ma ubezpečila, že je to tak akurát. Učesali sme si vlasy a obliekli tie krásne šaty.

Večer bol naozaj príjemný, tancovala som, smiala sa, bolo mi krásne až som sa všetkými dnešnými zážitkami cítila priam premožená, tak príjemne unavená. Zaspávalo sa mi veľmi dobre.

38 - Láska

Posledné dni som si to všímala viac a viac. Nala a Natu mali k sebe akosi blízko. Bolo milé pozorovať ich, ako sa nesmelu tejto láske viac a viac obaja otvárajú. Možno aj preto ma prekvapilo, keď mi Nala večer, keď už sme ležali v siet'ach znenazdajky, tichým hlasom povedala, "Ja mám strach."

"Strach? Z čoho?" - pýtam sa celkom užasnuto, a premýšľam, či som vlastne počula dobre.

"No vieš," na chvíľu sa odmlčí, akoby hľadala slová, "mám taký čudný pocit, akoby som láskou k Natuovi zrádzala Juna."

Nevedela som, čo jej na to povedať, veď Juno už bol dávno preč, sama povedala, že už uzavrela túto etapu svojho života. No napokon len vnímam, to nevysslovené, to, čo môžem vyčítať len z jej hlasu.

"Veľmi si ho milovala, .."

“Áno, veľmi. Je navždy v mojom srdci. Neviem sama čo je to so mnou. Som si istá, že by chcel, aby som bola šťastná, a predsa sa cítim, akoby som ho zrádzala, akoby som zrádzala našu lásku.”

“Hm, je to ako láska až za hrob,” zamýšľam sa nakoniec tak trochu neopatrne, nahlas. No Nala sa zrazu nadvihne, a len hlesne: “Célie, to je ono. Veď mi sme si prisahali lásku až za hrob. Ten sľub je ten, čo ma tak t’áží.”

Mám pocit, že tentoraz nerozumiem ja, no Nala sa zdá akási zrazu bez starostí, celkom pokojná, usmieva sa, poďakuje a popraje mi krásne sny.

Chvíľu zmätene premýšľam, čo také som vlastne povedala, keď si uvedomím, že Nala si už spokojne odľukuje slastným spánkom.

Druhý deň hneď ráno je nedočkavá a chce už aj bežať za Nijom. Ešte len svitá a mne napadá ako to tu vlastne bude. Posledné mesiace som vstávala na úsvite a jemnými pohybmi sme spoločne prebúdžali každý to svoje telo. Nala je nabitá energiou, no napokon sa upokojí. Pýtam sa jej, ako to vlastne teraz bude. Chvíľu premýšľa až mi

pokynie, aby sme sa obliekli. Prehodili sme cez seba aj teplučký pléd a vyšli sme von. Bolo naozaj ešte hodne čerstvo.

Prešli sme do toho malého pavilónu, ktorý bol väčší ako sa mi zdalo, no pre nás všetkých nie dostatočný. Čo bolo pre mňa záhadou, tak bolo to, že aj keď pavilón bol otvorený, tak tu bolo príjemne.

Neskôr mi vysvetlili, že ten “zvon” na streche pavilónu cez deň kumuluje teplo. To vydrží nejaký čas, akurát do ďalšieho dňa, keď znovu slnko svieti. Ak by slnko viac dní za sebou nesvietilo, v tomto rannom čase skoro na jar, by nebolo až také príjemné tráviť čas.

Napokon sme sa rozdelili do jednotlivých pavilónov a oddali sa tým jemným pohybom. Bolo fascinujúce byť takto pri zrode nového dňa, v jednotnom rytme, otočení k východu slnka.

Potom Natu a Zora, jedna zo zemských vyvolených, sa pripravili, aby sa odobrali k centrálnemu pavilónu. Tam vystúpia hore na jej najvrchnejšie podlažie, ktoré bolo otvorené a odtiaľ zaznie spev Lumo.

Spýtali sa, či sa nechce ešte niekto pridať a Nijo poznamenal, že on sa rád pridá. Rovnako aj Nala. Bolo nepísaným pravidlom, že ak spev viedlo naraz z kruhu viac ľudí, dodržiaval sa rovnaký počet mužov a žien.

A tak sa odobrali. Chvíľu som premýšľala, či to tu budem počuť. My ostatní sme ešte chvíľu “tančili” tento tanec života a potom sme každý vo svojom tichu len zostali stáť s rukami položenými na našich srdciach.

Bolo to celé tak magické. Nepočula som kedy začali spievať, no jasne som to cítila a presne vedela, kedy sa Lumo začal. Nikdy v Roraime som to takto necítila. Predchol ma tak obrovský súcit a niečo, čo netuším ako pomenovať, no bolo to väčšie ako ja, ako toto miesto, ako celý tento ostrov. Bola som tak dojatá, až sa mi rozkotúľali po lícach slzy.

Ešte hodnú chvíľu sme tu postáli, akoby nikto nechcel narušiť tento čarovný okamih. A ja som d'akovala Bohu, Ježišovi, že tu môžem byť. Bola som vďačná za svoj život ako hádam ešte nikdy.

Potom sa tí štyria vrátili a všetci sa rozišli do svojich domov. Natu poznamenal, že keď bude teplejšie, tak budeme všetci spoločne jesť vonku, ale teraz je to takto lepšie. Pri raňajkách sa otvorila téma sľubov. A tak sa dozvedám, aké môžu byť sľuby nebezpečné. Zvlášť, keď sa dávajú v silnom citovom rozpoložení.

“No vieš, so sľubmi je to tak, že na ne behom života často zabudneme. Oni na nás však nikdy, a pekne si žijú svojim vlastným životom. Občas sa potom čudujeme, ako sa náš život vyvíja a to pritom náš vlastný dávny sľub sa takto prejavuje.”

Nala mala teda pre dnešný deň jasno. Dat' na poriadok svoj dávny sľub. Myslím, že na ceste späť zo spevu Lumo, o tom stihla s Nijom prehodiť pár slov.

Ja som zamierila za Zorou do jednej z budov. Zora bola krásna mladá žena len o málo staršia odo mňa. Bola krásne upravená, i teraz mala pery i líčka jemne prifarbené. Prekvapilo ma to a ešte viac, keď sa ma spýtala, prečo ja nie, či sa mi nepáčila tá farba, ktorú mi vybrala.

A tak som jej priznala, že nie som jednoducho zvyknutá na to, aby som sa počas bežného dňa primal'ovala. Nežne sa na mňa usmiala a povedala mi, že začneme práve prípravou týchto líčidiel. Ženy ich tu radi používali a mne sa to zdalo zároveň trošku zvláštne, pretože počas dňa radi nosili pantalóny a to sa mi vôbec nezdalo ženské.

Vysvetlila mi čo a ako. Bol to postupný proces, kedy sme najskôr roztopili včelí vosk, bambucké maslo a akýsi ďalší olej sme postupne pridávali. Vôňa bola veľmi príjemná. Potom sme celú túto zmes rozdelili do dvoch nádob a do každej sme pridávali ďalšie ingrediencie. Kým v jednej vznikala šťavnatá farba čerešní, v tej druhej to bola jemná farba sladkých marhúľ.

Obe tie zmesi voňali prenádhorne. Pomaly a dlho sme to miešali.

Zora sa ma znenazdajky spýtala, kde je vlastne Nala a tak som jej rozpovedala o našom večernom rozhovore i o tom čo som sa dozvedela pri raňajkách, a zároveň priznala, že vlastne aj tak tomu celkom nerozumiem.

Zora ma opäť obdarila jemným úsmevom, poznamenala, že len čo toto dokončíme, dáme si prestávku a porozprávame sa o tom ak chcem. Súhlasila som.

Zmes, ktorú mala na starosti Zora pomaly chladla a postupne hustla. Pomocou dlhej pipety vždy nabrala presne určené množstvo a naliala do pripravenej formy.

Na druhom podnose mala pripravené, niečo ako malé vajíčka, rozdelené na polovice. Jedna polovica mala zrezaný koniec. Tvar vajíčka zrejme milovali, pretože veľa vynálezov malo tento tvar.

A tak vždy tú spodnú časť zároveň vtlačila do tej formy tou zrezanou časťou hore. Netušila som ako to celé bude fungovať, len som to pozorovala a zároveň pomaly miešala tú svoju zmes.

Potom prišla na rad tá moja. Je to krásna, jemná farba a naplnili sme ňou dokonca dve formy. Všetko sa to potom nechalo jednoducho zatuhnúť. O niekoľko hodín, ich potom budeme môcť vybrať z foriem a zavrieť vrchnákom.

No medzitým, na tú spodnú, zrezanú časť namaľujeme farebnú bodku. To vraj preto, aby žena vedela aj bez otvorenia aká farba sa tam skrýva.

Bola som zvedavá aj na tie vajíčka a Zora mi len jednoducho povedala, že keď prázdne obaly ženy prinesú, znovu sa naplnia nejakou farbou. Robili také aj pre mužov a deti, no tie boli bez farby, boli skôr len na ošetrovanie.

Prezradila mi tiež, že toto je nové a hovorila to hrdo.

Doteraz tieto farby nalievali do malých nádobiek, odkiaľ si žena vždy prstom naberala, koľko sa jej zdalo vhodné. Teraz tie nádobky používajú na menej mastnú formu líčidiel. Táto práca bola pomalá no o to viac voňavá.

Nikdy predtým som vlastne nepracovala, no bola som tak zabratá do celého tohto kúzelného procesu, že som si ani neuvedomila koľko času ubehlo, až mi Zora povedala, že si spravíme prestávku.

Vyšli sme von, vzduch sa jemne zohrieval nasmelými slnečnými lúčmi. Sadli sme si na lavicu pri dome, Zora mi podala misku s teplou tekutinou. Príjemne voňala, a

chutila podobne ako biela káva. Obe sme si odpili a ja som sa zhlboka nadýchla.

“Vieš, vlastne je to prosté. Niekedy dáme sľuby sebe, či druhým a v tej chvíli je to pre nás dôležité. Lenže časom, sa mohli životné okolnosti zmeniť a tak sa môže stať, že ten sľub pôsobí ťažkosti. Potom je potrebné pustiť ho, zrušiť ho.”

“No, ale keď Juno už nežije, je to aj tak možné? Ako?”

“Spôsobov je niekoľko. Môže napísať list Junovi, v ktorom mu napíše všetko, čo bude cítiť, že je potrebné a tiež o zrušení sľubu. Potom ten list obradným spôsobom spáli. No tiež sa môže len spojiť s duchom Juna, požiadať o zrušenie sľubu, ktorý sa stal záťažou.”

“Tak jednoduché to môže byť?”

Zora sa na mňa usmeje a prikývne. Pridáva sa k nám aj Nole, chvíľu sa ešte rozprávame až sa nakoniec vrátíme späť dnu. Je to tu celé rozvoňané.

39 - Obrad spojenia

Nasledujúcich niekoľko dní pomáham ja, Nala a aj Nole hlavne Zore. Pomaly nás zasnúva do tajov vytvárania rôznych mastičiek či tinktúr. Je to pomalé, pretože ešte nie je veľa nových, čerstvých bylín, či kvetov. Príroda sa len prebúda. A tak hlavne kontrolujeme ingrediencie, ktoré po zime ostali.

Pripravujeme obaly v ktorých sa niekoľko ďalších mesiacov budú uchovávať. Tie sú zozbierané nielen zo samotnej osady, no tiež z blízkeho okolia, z menších osád. Teraz sa čistia, aby boli naozaj čistučké a všetko čo do nich vložíme vydržalo dlho čerstvé.

Takto to tu fungovalo, nič nevyšlo nazmar.

Jednu z tých farebných pomád na pery, ktoré som Zore pomáhala tvoriť v ten prvý deň mi napokon dala so slovami, že táto farba sa mi bude tiež hodiť a že sa vôbec nemusím ostýchať používať ju denne. Bola to tá krásna marhuľková farba a ja som si ju naozaj zamilovala.

Bolo mi príjemne, dni boli pomaly teplejšie a ja som si myslela, že hádam mi už nemôže byť lepšie, keď prišla tá správa.

Bol to prvý, naozaj teplý večer a my sme prvý krát večerali spolu pod prístreškami pri vode. Niekoľko dní predtým sa pilne pracovalo, aby sa vodné nádrže vyčistili a napustili znovu krásnou čistou vodou. Boli tu i malé fontánky, ktoré príjemne zurčali.

Zaplavovali ma priam euforické pocity z toho všetkého, čo som tu za tie dva týždne zažívala a pochutnávala si na chutnom jedle, keď vtom Nalu poznamenal, že Joseph a Lona podstúpia obrad spojenia.

Tie slová ma vytrhli z môjho rozjímania, a uvedomila som si, že sa na mňa Nalu díva a čaká odpoveď, na otázku, ktorú som v tom nemom úžase akosi prepočula. A tak som sa naňho spýtavo pozrela. Usmial sa a svoju otázku zopakoval, a síce, či by som sa nechcela zúčastniť tohto obradu. Joseph by bol rád.

Nemo som len prikývla, hoci neviem čo presne je obrad spojenia a len šípim o čo zrejme pôjde.

Natu mi prezrádza: “to je niečo ako u vás svadba, ale len na jeden rok.”

“Len na jeden rok?” - pýtam sa celkom vyvedená z miery.

“Áno, po roku svoj sľub zopakujú. Je to tak preto, že ten prvý rok, keď začína pár spolu žiť a zvykajú si na spoločné súžitie, je to taká malá skúška. Po roku dostanú nové požehnania. Každý pár o ne môže požiadať raz ročne na výročie svojho obradu spojenia. No zväčša tak robia raz za niekoľko rokov.”

Pozorujem ako to Nala počúva a má taký zvláštny výraz v tvári, ktorý neviem celkom identifikovať.

Nalu poznamená, že o tri dni sa teda vydáme na cestu. Večer plynie pokojne ďalej, no v mojej mysli vyskočili spomienky na tie plánované, veľkolepé zásnuby, ktoré by dnes boli za mnou, keby naša loď nestroskotala. Zahnala som tieto myšlienky, čo len rozbúchali moje srdce nepokojným rytmom. Pozorovala som, že tak ako ja som túžila byť v tejto chvíli sama, tak aj Nala.

Akoby sme čítali myšlienky jedna druhej, sme sa s ostatnými rozlúčili, vzali si svoje misky a šli sme do domu.

V tichu sme kráčali, každá s tou svojou vlastnou bolesťou, každá so svojimi myšlienkami.

O niekoľko dní sme mali vyraziť na cestu.

Nala mi povedala, že dole v údolí je príjemne teplo a poradila, aký odev bude ten najvhodnejší. Každá sme si zabalili malý batôžtek a ja som si myslela, že znovu budeme kráčať niekoľko dní. Na moje prekvapenie, to ráno nás po rannom speve Lumo a opäť chutných raňajkách, Nole už čakal pri akomsi ďalšom vynáleze.

Bola to thulina, prepravný prostriedok na dlhšie trasy a pre viac ľudí.

Podobalo sa to, do šírky pretiahnutému vajíčku, opäť spodná časť jemne zrezaná a hore bol akýsi zvláštny, širší tmavo sivý pás. Vedľa seba mohli sedieť traja a takýchto radom tu bolo päť. Na konci bol priestor pre ďalšie dve sedadlá a vpredu tiež. Vpredu bol tiež panel s niekoľkými gombíčkami.

Hore nad našimi hlavami bolo niečo ako úložný priestor pre naše batôžky, rovnako ako v priestore pod našimi sedadlami.

Nešlo nás tak veľa a tak sme si voľne posadali. Nala si sadla vedľa mňa. Presvedčila ma, aby som si vzala tú malinovú pomádu na pery a ja som si nebola istá, či som urobila dobre. A tak na poslednú chvíľu, som do batôžka šupla aj tú marhuľkovú.

Šiel s nami aj Natu, Nalu, Nole, Zinia, Nijo a ďalší dvaja, ktorých som moc nepoznala. Deň predtým, nám Zora zaželala šťastnú cestu a dala mi malý darček pre Lonu. Bolo to veľmi milé.

Pomaly sme vyrazili, dvere sa sklopili, vnímala som ako thulina zabzučala, jemne sme sa nadvihli, myslím, že v tej chvíli sa zasunuli všetky tie stojančeky, na ktorých doteraz stála.

Potom sme sa vzniesli ešte o kúsok vyššie a vyrazili sme. Dych sa mi priam tajil. Tichý bzučivý zvuk pôsobil uspávajúco, keď tu zrazu mi to napadlo. No všetci boli ticho, dívali sa zväčša na ubiehajúcu krajinu a tak ani ja neruším túto tichú chvíľu.

O niekoľko hodín budeme v cieli. No prv ako sa tak stane, tak sa pristavíme pri ďalšej osade, kde k nám pristúpia

ďalší traja a padne rozhodnutie, spraviť si prestávku. Všetkým dobre padlo ponat'ahovať sa, aj keď sedadlá sú mimoriadne pohodlné.

A tak využívam aj ja túto chvíľu, aby som položila otázku, ktorá ma už hodnú chvíľu ťažila.

“Prečo, keď sme išli do údolia na obrad rozlúčky, sme išli peši, keď bola aj takáto možnosť?”

“Naozaj nevieš?” - pýta sa ma Nalu a pozoruje ma v mojich myšlienkach.

Nie som si istá, hoci odpoveď tuším. Dívam sa do Naluho očí a jeho pohľad ma posmeľuje.

“Asi som potrebovala ten čas, aby som sa pripravila na to, čo príde.” - hovorím ticho, zamyslene a vnímam ako Nalu mlčky prikyvuje a dáva mi čas.

Uvedomujem si, že každý krok, ktorý som vtedy urobila bol dôležitý. Poskytol mi ten vzácny čas a priestor, aby to, čo malo prísť ma nezlomilo. Ešte chvíľu tu stojím zamyslene. Začína pršať a my nastupujeme späť do thuliny.

Nole sa na mňa súcitne usmial a spýtal sa či som v poriadku. S tichým úsmevom som mu prikývla.

Našu cestu sme napokon prerušili ešte raz. No tentoraz sme len vyložili dva batôžky, v ktorých vlastne ani neviem čo bolo. Všimla som si ale, že sa im veľmi potešili.

Ešte nejakú chvíľu cestujeme v daždi, keď tu zrazu si všimnem nádhernú dúhu. Vždy keď vidím dúhu spomeniem si na slová z biblie po potope, keď Boh určil dúhu ako znak večnej zmluvy zmierenia medzi ním a každou živou bytosťou, že už nikdy nebude vôd potopy, ktorá by zahubila všetky živé tvory. Tu na ostrove to nadobúdalo celkom iný rozmer.

Slnko vykuklo a pred nami sa rozprestrela krajina. Až doteraz sme išli lesnými cestami. Myslím, že sa hodne využívali, lebo neboli nijako zvlášť zarastené. Teraz naopak, sa objavovali aj lúky.

Do cieľa sme dorazili o niekoľko málo hodín. I tu nás ubytovali do host'ovských domčekov v kmeňovej osade vodných. Kmeňové osady boli v podstate rovnaké. Rozdiely určoval len samotný terén.

40 - Joseph a Lona

Bolo tu naozaj príjemne teplo. Myslím, že nás už čakali, pretože len čo som vystúpila, zjavil sa pri mne Joseph. Videla som na ňom, že je veľmi potešený že ma vidí. Bola som tým priam zaskočená, no neskôr mi povedal, ako moc je rád, že som tam.

“Célie, si mojím spojením s mojím predchádzajúcim životom, aj keď sa doň nechystám vrátiť. Odpusť, no si pre mňa ako moja rodina. Neviem, možno preto ako som poznal tvojho otca, a po našich nie tak dávnych rozhovoroch, ...” - na chvíľu sa odmlčí, akoby hľadal tie správne slová, a ja ho pohľadom posmeľujem, “vieš, si mi ako sestra.”

“Ooh, Joseph,” - len hlesnem dojatím a mlčky prikývnem.

“Ďakujem. Vieš, kedysi som mal sestru, ale tá zomrela, ešte ako maličká. Bolo to strašné, mojich rodičov to veľmi zlomilo. Keby žila, myslím, že by bola ako ty.” - prezradí napokon niečo, čo viem, že je bolestnou spomienkou.

Ešte chvíľu sa rozprávame a ja mu sľubujem, že budem pri ňom, že na obrade spojenia, tu budem za jeho rodinu. S tým sa rozlúčime a nás vedú do jedného z host'ovských domov. Je vlastne rovnaký ako v osade vzdušných, len výhľady sú iné.

Niečo malé sme si zajedli, a ja som mala chuť sa tu chvíľu sama túlať. A tak som sa vybrala na malé potulky okolím. Vzduch bol príjemný, ani moc teplý, ani moc svieži, tak akurát.

Osada vodných bola dost' blízko mora a ja som si všimla, že tam, kde sa končí piesok a začína tráva vedie aj chodník z drevených dosiek. Zaujalo ma to a tak som sa tam vybrala. Cestičku lemovali stromy s hustou korunou. Bola v podstate rovná a predsa som to cez koruny stromov nevidela. Len som počula ten známy zvuk.

Až v jednom okamihu sa predomnou ukázala tá nádhera. Vodopád padajúci zo skaly, ktorá tvorila polkruh. Jemný závoj a na dvoch miestach bol tento prúd ešte jemnejší a dalo sa poznať, že na tých skalách je niečo vytesané. Boli to akési zvláštne znaky.

Neviem ako dlho som tu stála v tom nemom úžase. Predomnou bol veľký kruhový drevený podstavec a za ním o úroveň nižšie, o niečo menší polkruh napájajúci sa na hlavný kruh.

Z môjho úžasu ma vytrhli prichádzajúce kroky a hlas. Netuším čo sa ma pýtal. Stále som ich jazyk celkom neovládala. Veľa z nich poznalo ten môj, no teraz som sa cítila zneistená. Ten muž sa na mňa díval tými svojimi prenikavo zelenými očami, tak zvláštnym pohľadom. Sťažka som prehltnula, napadlo mi, či som náhodou nevstúpila na nejaké posvätné miesto.

A áno, bola to Thara. Posvätné miesto každého kmeňa.

Ten muž mi povedal a rukou pokynul, aby som išla za ním. Vyviedol ma odtiaľ, povedal, aby som tam teraz nechodila, že už je čas príprav. Ak som správne vyrozumela, tak práve tam sa odohrá obrad spojenia, preto teraz tieto nasledujúce dva dni tam smie len úzky okruh ľudí.

Vydala som sa teda späť k host'ovským domčekom. Cestou som stretla Noleho a povedala mu o tomto zážitku. Potvrdil mi, že som rozumela dobre, chcel toho

povedat' myslím ešte oveľa viac, keď na mňa zrazu len zvolal: "Bež!", a rozbehol sa. V tej chvíli som netušila čo sa deje, no rozbehla som sa tiež.

Dobehli sme tak akurát k tým dlhým prístreškom pri vodnej nádrži, keď sa spustil bláznivý lejak. A keď hovorím lejak, tak myslím poriadny. Dážď priam hučal a ja som sa len dívala a v duchu ďakovala za tie prístrešky. Bolo jasné, že tu prečkáme tento magický, daždivý čas.

Chvíľu som sa dívala vôkol a len vstrebávala čo sa deje.

Bola som tak blízko Noleho a moje srdce opäť búšilo. Ako toľko krát predtým, keď som ho videla. Cítila som sa nesvoja, no myslím, že nielen ja. Bola to taká zvláštna chvíľa. Urobil ku mne krok a ja k nemu tiež. Napokon, ani neviem ako sa to stalo, no padli sme jeden druhému do náručia. Cítila som jeho blízkosť, jeho vôňu, dych, srdce. Priam sa mi točila hlava. Jemne sa dotkol mojej brady a nadvihol hlavu, aby sme sa mohli pozrieť jeden druhému do očí.

Napokon vtisol jemný bozk na moje čelo, presne tam, kde sa začínajú vlasy. Cítila som sa v bezpečí, hoci moje nohy

sa priam podlamovali. Hodnú chvíľu sme tu len stáli v tom nemom objatí.

Tak rýchlo ako tento dážď prišiel, tak zrazu bolo po ňom. Obaja sme sa odobrali do host'ovského domčeku. Zvyšok dňa plynul v akomsi jemnom fluidu ružových lupienkov. Aspoň mne sa tak zdalo.

Pri večeri sa hovorilo o tom, čo a ako bude. Nasledujúcim dňom sa totiž zapojíme do príprav obradu aj my. Spolu s Nalou sme vyhl'adali Lonu. Dala som jej ten malý balíček, čo jej po nás poslala Zora. Veľmi sa mu potešila.

Bolo to jedno z líčidiel. Keď Zora nalievala do formy tie čerešňovej farby, všimla som si, že do posledného pridala ešte niečo ďalšie. Vyzeralo to ako jemný zlatistý prášok, no priznám sa, nepýtala som sa jej na to. Len som to fascinovane pozorovala, akoby sa dialo niečo magické. Až teraz som vlastne videla čo z toho vzniklo.

Tá čerešňová farba sa v svetle jemne, zlatisto trblietala. Zora ho vytvorila špeciálne na želanie Lony, aj keď v tej chvíli asi len ona a Joseph vedeli, že podstúpia obrad spojenia.

V košíkoch sme dostali farebné stuhy, zelené halúzky a rôzne kvietky. Tie sme spolu s niekoľkými ženami priniesli na to čarovné miesto, ktoré som deň predtým objavila. Postupne sme to tu ozdobovali. Muži priniesli aj niečo ako slávobránu a tú sme ozdobili tiež.

Pracovali sme v podstate mlčky. Josepha a ani Lonu som ten deň už nevidela. Povedali mi, že na dva dni sa musia každý osve uchýliť do samoty a rozjímať. Každý pár, ktorý chcel tento obrad podstúpiť, tak musel urobiť. Večer som sa dozvedela, že tých párov bude šesť.

Ďalší deň sa pokračovalo v prípravách. Piekli sa dobrôtky, niečo čo naozaj veľmi pripomínalo koláčiky. Ten večer mi Nala pokynula, keďže budem hlavným človekom za Josephovu rodinu, aby som ju nasledovala a čakal ma voňavý kúpeľ. Spolu s jednou zemskou sa o mňa postarali a ja som sa cítila ako znovuzrodená.

A tak prišiel ten deň, keď Joseph a Lona spoja svoje životy.

Celý deň bol slávnostný. Šesť párov pripravených na spoločnú cestu životom. Na to posvätné miesto kráčali jeden za druhým. Tam prebehla len časť celého obradu, no

povedala by som, že tá najdojemnejšia. Vodopád vytváral jemný šum, no na moje prekvapenie, každému slovu sa dalo rozumieť.

Práve tam, na tom posvätnom kmeňovom mieste si vymenia svoje sľuby a náramky. Áno, náramky, nie prstene ako u nás, ale náramky. Boli zo strieborného kovu, pevné, v tvare písmena C. Cez tú otvorenú časť sa dávali na zápästie. Každý pár tu mohol mať vyryté to, čo uznal za vhodné. Niekedy to boli len mená, niekedy slová, ktoré práve pre ten pár, boli dôležité.

Joseph bol mužom mora, tak ho tu vnímali a Lona bola ženou vody. Na ich náramkoch spojenia boli slová: nádych, výdych a o kúsok ďalej: stále životom plávam. Na druhom konci bol symbol raje. Tú si zvolili za svoj spoločný symbol.

Najskôr hovorila vládkyňa vodných, spolu s ňou tu bol aj vodca predchádzajúceho roku i ten, ktorý o ďalší rok dá nové požehnanie týmto párom. Stáli pod slávobránou z kvetov a zelených vetvičiek. Každý pár, ktorý si práve vymieňal svoje sľuby, pristúpil k nim pod túto nádheru.

Tam dostal každý pár svoje osobitné požehnanie a tam si vymenili aj svoje náramky spojenia.

Potom všetci dostali požehnanie na spoločnú cestu životom. Každý z páru tu mal mať iný pár, zväčša z rodiny. Pre Josepha som tu bola ja a Nalu. Bol to práve Nalu, ktorý mu bol v prvých chvíľach na ostrove nápomocný, preto požiadal práve nás dvoch. Pri Lone stál ten muž, s ktorým som sa tu stretla pred niekoľkými dňami. Bol to jej brat.

Stála som blízko Josepha, vnímala tú smršť silných pocitov, jeho dojatie, jeho pohľad, ktorým obdarovával Lonu. Vnímala som, že je šťastný.

Napokon po niekoľkých hodinách sa celá procesia odobrala pod veľký pavilón. Až doteraz som netušila, že je možné ho celkom otvoriť. Tam pokračovali oslavy.

Ich hudba bola zvláštna. Akoby sa v nej miesili tiché vody s tými búrlivými. I tanec takým bol. Ženy tančili jemne ako jemné vlnky na hladine, malými drobčivými krôčkami, sotva dvíhajúc svoje nohy z podlahy, skôr akoby sa jemne klízali. Pritom jemne mávajúc rukami raz dole, raz vyššie, v

jednej malá šatka a hlava ten jemný pohyb nasledovala. Na partnera sa len nesmel, akoby hanblivo sem tam pozreli.

Muži naopak rytmicky pri ženách dupkali, bohabojne akoby ich ochraňovali. Pôsobilo to divoko, akoby sa snažili upútať pozornosť ženy, ktorá im stále unikala. Ako bohatier, usilujúci sa o srdce ženy. Bolo to úchvatné, vôbec sa nedotýkali a predsa celý tanec vyjadroval spojenie medzi ženou a mužom, tak rozdielných a predsa tančiacich vedno v rytme života.

Bola som uchvátená a na konci príjemne unavená. Aj ja som si tento tanec vyskúšala, hoci ani zďaleka mi to nešlo tak vznešene ako týmto ženám. Pozorovala som, ako Nala žiari, ako spolu s Natuom majú k sebe blízko. Kládla som si otázku, či onedlho nebudem svedkom ďalšieho obradu spojenia.

41 - Thara

Ďalšie ráno bolo krásne slnečné. Oslavy obradu spojenia trvali dlho do noci a ja som prespala ranný spev Lumo. Bolo to také zvláštne, prebudiť sa, keď už je slnko hore a nie pri jeho zrode. No bolo mi krásne a pozorovala som na blaženom pohľade Naly, že aj jej.

Raňajky boli skvelé, ako vždy na Aurore. Jedli sme pod tými dlhými prístreškami, kde som sa pred niekoľkými dňami spolu s Nolem skrývala pred tým bláznivým dažďom. Tá spomienka moje líca vyfarbila na červeno.

Po raňajkách, keď sme všetko spratali, Nole sa ma spýtal, či by som s ním nechcela zájsť na jedno krásne miesto. Prikývla som a tak sme o malú chvíľu vyrazili. Na cestu vzal malý košík s dobrôtkami a akúsi prikrývku. Spýtala som sa ho na Tharu.

“Nuž, na spoločné kmeňové stretávanie slúži centrálny pavilón. No Thara je o niečom inom. Jej podstatou je stíšenie. Je, ..” - na chvíľu zaváha a zastaví sa.

“Myslím, že pre ľudí na pevnine sú to chrámy, kde rozjímate, kde sa stretávate pri osobitných obradoch. My nemáme chrámy. Väčšina takých miest je priamo súčasťou prírody. Keď potrebuješ spočinúť v božstve, v jednote, v tichu, či len v náručí Stvoriteľa a Matky, tak ideš do Thary. Je to priestor stíšenia sa.”

Chvíľu tu stojíme na brehu mora, jemné vlnky omývajú naše členky. Pred nami sa ukázala skala, no zdalo sa, že Nole vie, kadiaľ ísť. Postupovali sme pomaly, skaly boli mokré a klzké.

“Kým nastane znovu príliv, musíme sa vrátiť.”

Kráčame akousi zvláštnou cestičkou, som sústredená na každý krok, potom akoby podliezame pod širokou skalou, musíme sa hodne prikrčiť a kráčame priamo v mori, no voda tu siaha tak po kolená.

Je to zvláštne miesto. Vôkol nás skaly, nad nami obloha, piesok, more a nejaké tie kriky. Vo vzduchu zvláštna vôňa. Nole sa usmieva.

“Teraz je tu najkrajšie a tesne pred prílivom, keď je to tu skoro celé zaliate. To tie kríky tak voňajú.” - usmieva sa na mňa a odpovedá na moju nevypovedanú otázku.

Z košíka vytiahne krásne tkanú prikrývku, rozprestrie ju na kúsok trávnatého porastu a z košíka vyberie niekoľko nádob s dobrôtami. Zem sa tu zdvíha a my máme krásny výhľad na ten otvor, cez ktorý sem v pravidelnom rytme prichádza ďalšia a ďalšia vlna. Celé je to vlastne uzatvorené. Vôkol nás skaly, nad nami obloha a ten tajomný otvor.

Nole si ľahne na bok, podoprie sa laktom a chvíľu to celé len pozoruje. Pridám sa k nemu, sadnem si vedľa neho a tiež celé to dianie len pozorujem. Podchvíľou si dzobneme z orieškov, ochutnám aj ovocie, ktoré som doteraz ešte nejedla. A všimnem si, že sa mu podarilo zabalit' aj dva tie svadobné koláče. Boli také výborné.

Tíško sa rozprávame, akoby sme ani nechceli rušiť celú tú nádheru, keď si všimneme, že sem prichádza malá skupinka. Smejú sa, keď nás zbadajú.

Vlastne som rada. Blízkosť muža, ktorý rozbúši moje srdce, ma akosi zneistuje.

Pobudli sme tu skoro celý deň. Bláznili sme sa vo vode ako také malé deti, smiali, pochutnávali na dobrôtach. Bolo mi dobre, ako asi nikdy. Keď sa priblížil čas prílivu, opustili sme toto nádherné miesto.

Cestou späť k host'ovským domčekom, som poznamenala, že to miesto kde sme boli, by bolo tiež krásne na Tharu. Všetci sa na mňa pozreli.

“Hm, áno aj nie.” - odpovedala mi nakoniec Lola. “To miesto je tajomné, nádherné, no aj ťažko prístupné. No pravda je, že ponúka ten priestor ticha, ktorý v Thare tak často hľadáme. Zaľúbenci majú radi toto miesto.” - dodá a ja cítim, že sa opäť červenám.

Blížime sa k host'ovským domom, skupina nás opúšťa a my s Nolem prichádzame akurát k večernému hodovaniu.

Onedlho bude už zapadať slnko, deň bol krásny, a predsa mi je zrazu tak čudesne na duši, ani neviem čo to celé spôsobilo a tak napokon odchádzam opodiaľ, túžiac byť

chvíľu sama so svojimi myšlienkami i všetkými tými dojmami.

Keď už som si myslela, že som sama, pozorujúc ten ohnivý západ slnka sa celkom nečakane rozplačem. Myslím, že Nijo si hneď všimol, že nie som celkom vo svojej koži, no nevšimla som si, že sa vydal za mnou. Až o hodnú chvíľu ku mne pristúpi. Chvíľu mlčky len pri mne sedí, dáva mi čas.

Vlastne ani nečakám na jeho otázku, či akékoľvek slová, len tak zo mňa vypadne, že sama neviem čo sa to so mnou deje. Len tak jachtám zo seba, celkom nesúvislé slová. No viem, že Nijo mi rozumie.

“Asi to celé, ako ma Joseph požiadal, aby som bola za jeho rodinu, ja neviem, nejako to na mňa doľahlo.”

Nijo len s pochopením prikyvuje až sa na mňa usmeje.

“Je to vlastne pochopiteľné. Ty sama sa začínaš otvárať láske, nie je tak? Väčšina vyvolených žije viac komunitným životom. Tí čo sa rozhodnú pre rodinný život žijú zväčša v kmeňovej osade a v Roraime si sa s nimi až tak nestretla.

Tu to naopak dýcha viac tým rodinným životom. Je prirodzené, že to prebúdza spomienky a aj túžby.”

Udivene sa naňho dívam a uvedomujem si, že vlastne som to doteraz netušila, že aj vyvolení majú svoju kmeňovú osadu. Ešte chvíľu sa rozprávame, všetky tie moje rozbúrené emócie sa akosi upokojujú a hovorím mu, že som mala pocit, že potrebujem byť sama.

“To je celkom prirodzené. Niekedy, keď sa toho hodne deje v našich životoch je veľmi dôležité dopriať si ten čas v tichu. To je aj podstatou Thary. Niekedy je potrebné vykonať tú cestu, naozaj urobiť jeden krok za druhým.

No Thara žije v každom z nás. To miesto, v ktorom nachádzaš ticho je v tebe. Nemusíš robiť nič, len chvíľu vnímať seba. Chvíľu všetku pozornosť, ktorá sa nám často triešti vôkol nás samých, upriamiť na svoje vnútro. To je všetko.

Thara je nielen to posvätné miesto v prírode, no je aj našou súčasťou.”

“Viem, že máš pravdu, sama nerozumiem, prečo ma to všetko tak vzalo.”

“Nehľadaj za tým nič veľké, jednoducho tých nových zážitkov sa nazbieralo v posledných týždňoch viac. Žijeme inak ako si dlhé roky bola zvyknutá.”

Viem, že je to tak. Občas sa mi zdalo, že som si na tento nový spôsob života zvykla. A potom príde chvíľa, v ktorej si spomeniem na svoju domovinu a akosi ma to premôže. Sama tomu celkom nerozumiem. No už pár krát sa to stalo.

Napokon ma Nijo vezme do domu, ktorý slúži pre regeneráciu. Tu cítim jemnú vôňu a zvláštnu atmosféru. Chvíľu sa rozpráva s jedným zemským. Ten sa tvári celkom vážne, prikyvuje no nakoniec sa usmeje. Nijo mi pokynul, aby som pristúpila bližšie a len mi oznámil, že Mino sa o mňa postará.

Pokračovanie nabudúce

Célie spoznáva lôžko Mhenea, kde zaspí a prespí na ňom celú noc. Sníva sa jej nezvyčajný sen o jej budúcnosti. Prv ako sa vráti do osady vzdušných dostáva dar. Zist'uje tiež, že lôžko Mhenea nie je len pre regeneráciu, ale že nás otvára aj novým poznaniam.